

Scénář k rozhlasové reportáži ze dne 19. 1. 2026

Jana Stadlerová

Jana Stadlerová je bývalá vychovatelka a ředitelka dětského domova v Plesné. Pod jejím vedením našly desítky dětí bezpečí a skutečný domov. Práci s dětmi zasvětila celý svůj život. Zároveň se starala čtyřicet osm let o těžce nemocnou dceru. Právě tato zkušenost ji přivedla ke spolkové činnosti, které se věnuje dodnes – pomáhá seniorům, nemocným i celé místní komunitě.

„V Plesné v dětském domově jsem, prosím, byla třicet tři let. Napřed jsem byla jako vychovatelka. To už mi bylo dvacet osm a už jsem měla jinej rozum a už jsem teda šla ředitelovat. Takže ve dvaceti osmi jsem ředitelovala docela mladá, že jo?“

„Tam teda bylo třicet dětí a patnáct zaměstnanců, ale tam nám bylo strašně dobře.“

„A vždycky jsem neposuzovala lidi podle toho, jestli jsou komunisti, nebo nejsou. Vždycky jsem posuzovala lidi podle toho, jaký jsou férově. Bud' jsou čestný a férový lidi a podívají se člověku do očí, anebo nejsou, no. Podle toho já jsem posuzovala. A tak jsem se já vždycky chovala, no. Když jsem něco chtěla, tak jsem to lidem řekla narovinu, a bud' to vzali, nebo nevzali. A když nevzali, tak jsem vysvětlovala. A snad pochopili, no.“

„Já jsem třeba nikdy nebyla ve straně, ale byly Vánoce a my jsme neměli pro děti v dětském domově ani pomeranče, ani banány. Prostě tehdy nebylo nic. A já jsem byla tak drzá, že jsem jela na okresní výbor strany a šla jsem za tím nejvyšším pánem a řekla jsem mu to, jakej mám problém a zároveň jsem ho pozvala na Štědrý den do dětského domova. A on říkal: „Paní soudružno ředitelko, já všechno zařídím a věřte, že pomeranče a banány a čokoládu budete pro děti všechno mít.“ Taky to dodržel, on přijel na ten Štědrý den a koukal, jak těm dětem tam bylo dobře. Tak ten byl z toho tak hotovej. My jsme měli takovou velikánskou halu a tam stál vždycky ohromnej stromček. A ted' tam sedělo, já nevím, těch pětadvacet, třicet dětí a těch dvacet dospělých určitě, protože tam přišli i členové rodin a prostě ten, kdo měl ty děti rád. Prostě se kouzlo a čarovalo a každý z dětí dostal dárečky. A ten pán z toho byl tak hotovej, že potom ještě přijel ještě párkrát se podívat na to, jak se máme. A opravdu děti měly pomeranče, děti měly banány, děti měly všechno.“

„Děti mi vždycky dodávaly životní energii. I když oni zloběj a já nevím, co všechno, ale prostě jsou to děti a mají to v sobě a umí to předat a člověk to umí brát a zase jim dávat.“

Co následovalo po Vašem odchodu z dětského domova?

„A pak jsem šla do baráku, do toho krámků a tam už jsem si pak vzala to, co mě bavilo – školní potřeby, takže tam za mnou chodily děti. A to byl můj svět a můj život a strašně ráda jsem byla, když tam chodily.“

K jakým dalším aktivitám Vás přivedla péče o Vaši dceru?

„Ale právě skrz tu dceru jsem šla nebo vstoupila do těch Svazu invalidů. A nás tam bylo takovejch náček, já nevím kolik, dvacet, třicet.“

Co považujete za nejdůležitější část svého života?

„To, že jsem těm dětem mohla dát domov a oni opravdu měli domov. To mi věřte, že měli domov.“